

Fővárosi Ítéltábla

9.Pf.20.274/2023/6.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Puskás Attila T. Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe², ügyintéző: dr. Puskás Attila T. ügyvéd) által képviselt **felperes** (felperes címe) felperesnek – a dr. Józsa Zsolt ügyvéd (ügyvéd címe¹) által képviselt **I.r. alperes** (I.r. alperes címe) I. rendű és **II.r. alperes** (II.r. alperes címe.) II. rendű alperesek ellen **sérelemdíj megfizetése** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2023. március 31. napján meghozott 2.P.22.179/2022/12. számú ítélete ellen a felperes 14. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és kötelezi az I. és II. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 2.000.000 (kétfmillió) forintot és ennek 2017. április 23-tól a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

Az elsőfokú perköltség megfizetéséről szóló rendelkezést mellőzi, és akként rendelkezik, hogy az elsőfokú perköltségét mindegyik fél maga viseli.

A kereseti illeték megfizetéséről szóló rendelkezést részben megváltoztatja, és a felperes illetékfizetési kötelezettségét 60.000 (hatvanezer) forintra leszállítja, egyben kötelezi az I. és II. rendű alpereseket, hogy e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az államnak 60.000 (hatvanezer) forint kereseti illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevélteli számlájára.

Ezt meghaladóan az ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmértül költségeit mindegyik fél maga viseli.

Kötelezi a felperest, hogy e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül fizessen meg az államnak 80.000 (nyolcvanezer) forint fellebbezési illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára.

Kötelezi az I. és II. rendű alpereseket, hogy e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az államnak 80.000 (nyolcvanezer) forint fellebbezési illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes pontosított keresetében kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy az alperesek megsértették a testi épséghez fűződő személyiségi jogát azzal a magatartásukkal, hogy 2017. április 23. napján testi sértés büntettét követték el, amely során a felperes a személyiségi jogainak sérelmét szenvedte el. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket egyetemlegesen 2.000.000 forint sérelemdíj és ezen összeg után a jogsértés időpontjától kezdve a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamat megfizetésére.

[2] Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték.

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte, hogy fizessen meg az alpereseknek egyetemlegesen 127.000 forint perköltséget, továbbá az állam javára 120.000 forint feljegyzett eljárási illetéket.

[4] Az elsőfokú bíróság az alperesek kifogása miatt a követelés elévülését vizsgálta, és arra a következtetésre jutott, hogy az a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:22. § (1) és (2) bekezdése, illetve a 6:23. § (1) bekezdése alapján elévült. Kiemelte, bár a felperes a bíróság felhívását 2023. január 20-án vette át, de ezt követően semmilyen nyilatkozatot nem tett, és meg sem kísérelte igazolni, hogy a keresetlevelét a Debreceni Járásbíróságra 2022. április 22-én postára adta. A felperes tehát nem igazolta, hogy az ötéves

elévülési időn belül az alperesekkel szemben az igényét érvényesítette, ezért a keresetét elutasította.

[5] Az ítélet ellen a felperes fellebbezést terjesztett elő, amelyben kérte, hogy az ítéltábla az ítéletet helyezze hatályon kívül, illetve változtassa meg és állapítsa meg, hogy igényérvényesítési joga nem évült el, az alperesek megsértették a testi épséghez fűződő személyiségi jogát azzal a magatartásukkal, hogy 2017. április 23. napján testi sértés büntetést követtek el, amely során ő a személyiségi jogainak sérelmét szenvedte el. Kérte továbbá, hogy kötelezze a bíróság az alpereseket egyetemlegesen 2.000.000 forint sérelemdíj, és ezen összeg után a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamat megfizetésére.

[6] Előadta, hogy az elsőfokú bíróság anyagi jogszabályt sértett, amikor figyelmen kívül hagyta a Ptk. 6:24. § (1) bekezdésében foglaltakat, mely szerint, ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, akkor az elévülés nyugszik. Nyilvánvaló, hogy a károkozó személyek kilétének ismerete az igényérvényesítés feltétele, ezért az elévülés nyugvásának megszűnte szempontjából jelentősége van annak, hogy mikor jutott teljesszűrésen az ehhez szükséges információk birtokába. Jelen esetben 2017. április 23. napján nem álltak fenn az igényérvényesítéshez szükséges feltételek, ezért az elévülési idő nem akkor kezdődött. 2017. április 23-át követően kórházi kezelés alatt állt, ezért az elévülés egyik lehetséges kezdő időpontja 2017. április 26., amikor onnan kiengedték. 2017. április 28-án az egyetemen záróvizsgálata volt, ilyen élethelyzet bizonyosan menthető oknak minősül és az elévülés nyugvását eredményezi, így az elévülés második lehetséges kezdő időpontja 2017. április 29. Az alperesek bűnösségét csak 2018. december 4. napján állapították meg jogerősen, márpedig a bűncselekménnyel okozott kár, illetve sérelemdíj megtérítése iránt indított gyorsított perren az a kár, illetve sérelemdíj megtérítése iránti igény érvényesíthető, amely esetében a bíróság jogerősen megállapította bűncselekmény elkövetését, így az elévülés harmadik lehetséges kezdő időpontja 2018. december 5. napja. Egyébként a keresetlevélen 2022. április 25-i érkezett bélyegző szerepel, tehát bizonyosan ezt megelőzően postára adták, miután köztudomású tény, hogy ugyanazon a napon nem érkezik meg a levél, mint amikor feladták, és a feladóvevényen található időbélyegző is igazolja, hogy erre 2022. április 22. napján sor került, ezért a követelés a Ptk. 6:22. §-ában foglaltak szerint nem évült el. Összességében az elsőfokú bíróság téves következtetésre jutott az elévülés tekintetében, elmulasztotta meghatározni annak kezdő időpontját, és a rendelkezésére álló, nyilvánvaló tényeket figyelmen kívül hagyta.

[7] Eljárási jogszabálysértésként arra hivatkozott, hogy valójában nem mulasztotta el az alperesek ellenkérelmére a nyilatkozattételt. Az előírányzott időszakban éppen külföldön tartózkodott, így az ellenkérelmet nem ő, hanem az édesanyja vette át, amelyet a bíróság rossz címre küldött, nem az általa megjelölt lakóhelyre. Egyébként az alperesi ellenkérelemben foglalt állításokat a korábban már csatolt feladóvevény érdemben cáfolta. Álláspontja szerint ez a jogszabálysértés az ítélet hatályon kívül helyezését alapozza meg, azonban annak érdemben történő megváltoztatására is van jogi lehetőség, és ahhoz lényegesebb érdeke fűződik.

[8] Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték.

[9] Kiemelték, hogy a felperes által előadottak nem alkalmasak az elévülés kezdeteként megállapított időpont cáfolására, hiszen a felperes az elévülés nyugvására hivatkozik úgy, hogy számítása nem egyezik a Ptk. 6:24. § (2) bekezdésében foglaltakkal. Helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy az általa hivatkozott feladóvevény benyújtását elmulasztotta, a másodfokú eljárásban pedig a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 373. § (2) és (3) bekezdésére tekintettel ez már nem pótolható. Érdemben arra hivatkoztak, hogy a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése nem vagyoni sérelem hiányában nem teszi lehetővé sérelemdíj követelését, emiatt a bíróság a sérelemdíj iránti keresetet elutasíthatja akár azért, mert az adott személyiségi jogi jogsértés alkalmatlan arra, hogy nem vagyoni hátrányt okozzon, akár azért, mert a tények értékelésével arra a következtetésre jut, hogy ilyen jellegű sérelem nem állt elő, de az alperes ki is mentheti magát a fizetési kötelezettség alól. Tehát a személyiségi jogi jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj megítélése. Az összecszerűség tekintetében előadták, hogy a büntetőeljárásban a felperest is elítélték garázdaság vétsége miatt, ezenfelül pedig az orvosszakértői vélemény rögzítette, hogy a bűncselekményt követően a sürgősségi osztályon detoxikálták, majd két napra felvették megfigyelésre a baleseti sebészeti osztályra, ahol állapotrosszabbodást nem észleltek, idegsebészeti beavatkozás nem vált szükségessé. Összességében tehát az alperesek mindkét kereset elutasítását kérték mind jogalapjában, mind összecszerűségében, a keresetlevélben foglaltak ugyanis nem indokolják sérelemdíj megfizetését.

[10] A felperes az alperesek fellebbezési ellenkérelmére észrevételeket terjesztett elő.

[11] Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok nagy részét figyelmen kívül hagyta, és az ítéletét arra alapozva hozta meg, hogy „a keresetlevél feladásának ideje elévült”. Az ítélet hiányosságait a fellebbezésében részletesen kifejtette, az alperesek pedig érdemben nem tudták cáfolni az elévülés nyugvásával kapcsolatos kérelmet. Azt is tévesen állítják, hogy a terhére elkövetett jogsértés alkalmatlan lenne sérelemdíj megállapítására. Azt semmilyen módon nem indokolták, hogy a felperes terhére megállapított vétség ezt miért tenné megalapozatlanná. Őt a bíróság garázdaság miatt a lehető legenyhébb büntetésben, megrovásban részesítette, míg az alpereseket 2-2 év, végrehajtásában 5-5 év próbaidőre felfüggesztett börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte. Az alperesek érvelési hibája egyértelmű, hiszen arra a konklúzióra jutnak, hogy ha az áldozat „bűnös”, akkor az elkövetők felelősségre vonása mellőzhető. Ezzel szemben egy ilyen súlyú cselekmény esetében teljesen arányos és a józan ész keretein belüli a kért sérelemdíj mértéke. Annak alapjaként olyan események szolgálnak, amelyek nem kölcsönös dulakodás eredményei, hiszen az alperesek megverték őt, holott az alpereseknek ő nem ártott. A megrovást egy harmadik személy miatt kapta, tehát az alperesek által hangsúlyozott, kölcsönösségre utaló körülmény nem áll fenn. Kiemelte, attól, hogy két nap után a kórházból hazaengedték, a sérülései még nem gyógyultak meg, az igazságügyi szakértői vélemény szerint is 4-6 hét volt a várható gyógytartam. A tanúk vallomásából az derül ki, hogy nem volt súlyosan ittas, de ennek egyébként sincs jelentősége. A sürgősségi osztályon a betegfelvétel előtt mindenkit detoxikálnak, függetlenül attól, hogy milyen alkoholmennyiséget fogyasztott, ez bevett gyakorlat. Minderre tekintettel tehát az alperesek a Ptk. 2:52. §-át tévesen értelmezik, a sérelemdíj elutasításának nincs helye, a kért összeg pedig nem eltűlt.

[12] A felperes fellebbezése részben megalapozott.

[13] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, a felperes pedig teljes helytadás iránt fellebbezett, ezért az ítéletnek nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdésének megfelelően első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése.

[14] A Fővárosi Ítéltábla mindenekelőtt kiemeli, hogy miután a felperes a pert a Gyptv. alapján indította, ezért ebben a speciális pertípusban csak az ott meghatározott keresetet terjesztheti elő. A törvény 2. § (1) bekezdése szerint pedig ilyen perben a bűncselekménnyel okozott kár, illetve sérelemdíj megtérítése iránti igény érvényesíthető, és a 6. § (4) bekezdésének megfelelően a gyorsított perben előterjesztett kereset más keresettel nem kapcsolható össze. Ebből következik, hogy a jelen perben a felperes a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja szerinti megállapítási igényt nem terjeszthet elő, így az erre irányuló keresetét mindenképpen el kellett utasítani, ezért az elsőfokú ítéletnek ezt a rendelkezését a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[15] A sérelemdíj iránti igény a perben érvényesíthető, ezért ennek megalapozottságát az ítéltábla érdemben vizsgálta.

[16] Miután az elsőfokú bíróság úgy döntött, hogy a követelés elévült, elsőként ebben a kérdésben kellett állást foglalni. Az elsőfokú bíróság indokaival szemben a felperes a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az elévülés nyugodott, ugyanakkor ez az érvelés semmiképpen nem helytálló. A felperes ugyanis az elévülés nyugvásának a jogkövetkezményével úgy számol, hogy nyugvás esetén az ötéves elévülési idő a nyugvásra okot adó körülmény megszűnésétől indul, ezzel szemben a Ptk. 6:24. § (2) bekezdésének megfelelően nyugvás esetén nem az elévülés kezdő időpontja változik meg, hanem annak a lejártá tolóddhat ki, de az is csak abban az esetben, ha a nyugvásra okot adó akadály megszűnésétől számítva abból már csak egy évnél kevesebb van hátra. Az elkövetők személye és az elkövetés körülményei – még a felperes álláspontja szerint is – legkésőbb a jogerős ítélet meghozatalakor, azaz 2018. december 5-én egyértelműen ismertté váltak, ekkor pedig az elévülésből több mint egy év volt hátra, ezért az elévülés esetleges nyugvásának vizsgálata felesleges.

[17] Az ítéltábla azt sem tartotta szükségesnek vizsgálni, hogy a felperes a keresetlevelét mikor adta postára. Az elévülési határidő anyagi és nem eljárásjogi jellegű, annak szabályait a Ptk. tartalmazza, így arra a határidők számításának Pp. 146. §-ában, illetve a 149. § (4) bekezdésében és 612. §-ában írt szabályait nem lehet alkalmazni (4/2003. számú polgári jogegységi határozat). A Ptk.-ban szabályozott határidők, így az elévülési határidő számítására maga a Ptk. tartalmaz szabályokat a 8:3. §-ban. Ezek között nem szerepel olyan jellegű könnyítés, hogy a bíróság előtti igényérvényesítés esetén határidőben elvégzett

cselekménynek minősülne a beadvány postára adása, erre tekintettel a bírósági igényérvényesítés időpontja, figyelemmel a 4/2003. számú polgári jogegységi határozatban írtakra is, az az időpont, amikor a keresetlevél a bíróságra beérkezett, ami pedig 2022. április 25. napja. Ezért annak nincs jelentősége, hogy a felperes a keresetlevelet mikor adta postára.

[18] Vizsgálni kellett ugyanakkor – az alperesek elévülési kifogására figyelemmel –, hogy a perbeli követelés valóban elévült-e. Ehhez meg kell határozni az elévülés kezdő időpontját, amit az elsőfokú bíróság – ahogy erre az alperesek helyesen hivatkoztak – nem tett meg. A Ptk. 2:52. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó 6:532. §-ának megfelelően a sérelemdíj a nem vagyoni hátrány bekövetkezésekor nyomban esedékes. A Ptk. 6:22. § (2) bekezdése szerint pedig a követelések elévülése az esedékességkor kezdődik. A nem vagyoni hátrány bekövetkezésének napja 2017. április 23. volt, így ez az elévülés kezdő időpontja. A felperes az igényét bíróság előtt 2022. április 25-én érvényesítette. Az elévülési idő a Ptk. 6:22. § (1) bekezdésének megfelelően öt év. Az előbbieken írtaknak megfelelően az ötéves elévülési idő számítására alkalmazni kell a Ptk. 8:3. §-ában írt szabályokat. Ennek (2) és (3) bekezdése szerint az években megállapított határidő azon a napon jár le, amely elnevezésénél vagy számánál fogva a kezdőnapnak megfelel, viszont ha a határidő utolsó napja munkaszüneti nap, akkor a határidő a következő munkanapon jár le. Tehát a Ptk. 8:3. § (2) bekezdésnek megfelelően az elévülési idő 2022. április 23-án járt volna le, azonban a naptárt megtekintve megállapítható, hogy ez egy szombati nap volt, így a határidő az azt követő első munkanapon, 2022. április 25-én, hétfőn járt le, amikor a felperes keresetlevele meg is érkezett a bíróságra. Minderre tekintettel – függetlenül attól, hogy az elévülésről a felperes milyen nyilatkozatot tett vagy nem tett – önmagában az alperesi elévülési kifogás bírói vizsgálata és az arra irányadó jogszabályok teljeskörű alkalmazása alapján az állapítható meg, hogy a követelés nem évült el.

[19] Erre tekintettel a felperes sérelemdíj iránti igényét érdemben kellett vizsgálni. Ehhez a másodfokú eljárásban az adatok rendelkezésre álltak, az elsőfokú eljárásban a felek a nyilatkozataikat megtették, a szükséges bizonyítást az elsőfokú bíróság lefolytatta, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (3) bekezdésének megfelelően erről is dönthetett.

[20] A felperes a sérelemdíj iránti követelését a testi épsége megsértésére alapította, azt állította, hogy az alperesek a jogerős büntetőítéletben foglalt tényállás megvalósítása útján sértették meg ezt a személyiségi jogát. Az alpereseket a büntetőbíróság jogerősen ítélte el, ezért a Pp. 264. § (1) bekezdésének megfelelően annak megállapításához, hogy a bűncselekményt az alperesek elkövették, a polgári bíróság kötve van, ebből értelemszerűen következik, hogy a bűncselekmény törvényi tényállásaként megállapított cselekményeket és sérüléseket is el kell fogadnia. A Fővárosi Ítéltábla rámutat, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során csak a büntetőítélet rendelkező részét csatolta, az iratok között olyan példány nincs, amelyben indokolás és így tényállás lenne. Ugyanakkor a felperes a keresetlevelében a tényállást ismertette, és a leírtakat az alperesek egyáltalán nem tették vitássá. Az elsőfokú bíróság is ezt a tényállást rögzítette az ítéletben, ezzel kapcsolatban az alperesek nem fellebbeztek, erre fellebbezési ellenkérelmükben sem reflektáltak. Minderre tekintettel az ítéltábla a Pp. 266. § (1) bekezdése alkalmazásával a felperes által előadott és az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az ügy irányadó tényállásaként elfogadta.

[21] Ez alapján pedig kétségtelenül megállapítható, hogy az alperesek azzal, hogy a felperest 2017. április 23-án életveszélyt okozó testi sértést elkövetve bántalmazták, megsértették a felperes Ptk. 2:43. § a) pontjában biztosított testi épséghez fűződő személyiségi jogát, ezért a felperes a Ptk. 2:52. §-ának megfelelően sérelemdíj követelésére jogosult.

[22] Az alperesek arra hivatkoztak, hogy a sérelemdíj iránti követelést a bíróság elutasíthatja, ha az adott személyiségi jogsértés alkalmatlan arra, hogy nem vagyoni hátrányt okozzon, vagy mert a tények értékelésével arra a következtetésre jut, hogy ilyen jellegű sérelem nem állt elő, tehát a személyiségi jogi jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj megítélése (BH2016. 241). Az ítéltábla az alperesek érvelésével annyiban egyetért, hogy valóban előfordulhat olyan eset, amikor a bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján arra a következtetésre jut, hogy személyiségi jogi jogsértés fennállása ellenére sérelemdíj megítélése nem indokolt, azonban rámutat arra, hogy a jelen ügy teljesen egyértelműen és egészen biztosan nem tartozik ezek közé az esetek közé. A jogerős büntetőítélet szerint az alperesek a felperest súlyosan bántalmazták, életveszélyt okozó testi sértésben marasztalták el őket, a felperesnek több, hosszú időtartamon keresztül gyógyuló fájdalmas sérülése keletkezett, és súlyosabb sérülés veszélye is fennállt. Ilyen súlyú testi sértés esetén kizárt, hogy a sérelemdíj iránti igény ne lenne megalapozott.

[23] A felperes a kompenzálására alkalmas összeget 2.000.000 forintban jelölte meg. Az alperesek „az összegaszerűség tekintetében” egyrészt arra hivatkoztak, hogy a felperest garázdaság vétségében elmarasztalták, másrészt pedig arra, hogy a kirendelt orvosszakértő véleménye szerint ittassága miatt detoxikálták. Ezt a hivatkozást az ítéltábla úgy értelmezi, hogy az alperesek ezeket a felperesnek megítélhető sérelemdíjat csökkentő körülményként kérik értékelni, bár nem adták elő, hogy ezek a tények miért indokolják a sérelemdíj mérséklését. Így az ítéltábla csak feltételezni tudja, hogy valamiféle felperesi önhibára vagy közrehatásra kívántak utalni.

[24] A jogerős büntetőítéletből valóban megállapítható, hogy a felperest garázdaság vétségében elmarasztalták, azonban – miután tényállást tartalmazó ítélet nem áll rendelkezésre – nem lehet ítéleti bizonyossággal megállapítani, hogy erre pontosan milyen magatartás miatt került sor, miután ezzel kapcsolatos pontos részleteket egyik fél sem közölte. A garázdaságra hivatkozó alperesek egyáltalán semmit nem adtak elő, a felperes pedig arra utalt, hogy az alperesek társaságában jelen lévő harmadik személy sérelmére elkövetett cselekmény – egy pofon – miatt ítélték el, ez valószínűsíthető a keresetlevélhez csatolt tanúkihallgatási jegyzőkönyvekből is. Ezt az alperes hivatkozást tehát az ítéltábla elsősorban azért nem tudta figyelembe venni, mert az alperesek sem azt nem adták elő, hogy a felperes pontosan milyen magatartását kéri értékelni, sem azt, hogy ez a magatartása milyen okból csökkenti a sérelemdíj összegét. Emellett kiemeli, hogy a felperes mindenképpen kisebb súlyú erőszakos cselekménye semmilyen mértékben nem kisebbíti az alperesek által elkövetett jogsértés súlyát. A rendelkezésre álló adatok alapján a felperes nem provokálta az alperesi agressziót, de ha ezt tette volna, az ellene elkövetett erőszak akkor is olyan mértéket öltött,

amit semmilyen, akár provokatív felperesi cselekmény sem indokolhatott. A felperes ittasságával hasonló a helyzet: egyrészt a rendelkezésre álló adatok alapján nem tudni, hogy az milyen súlyos volt, nem utal peradat arra, hogy rendkívüli mértéket öltött volna, és ugyancsak nem lehet megállapítani, hogy a felperes ittassága bármilyen módon kihatott volna az alperesi cselekményre. Minderre tekintettel a hivatkozott körülmények sem a felperest ért sérelmet, sem az alperesek jogsértését nem kisebbítik.

[25] A sérelemdíj összegét a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésének megfelelően kell mérlegelni. Az ítéltábla ebben a körben kiemeli egyrészt a felperes által elszenvedett sérülések mértékét, amelyek kifejezetten jelentősek, illetve azt, hogy az alperesek a jogsértést szándékosan követték el, és nem látszik az ügyben olyan körülmény, hogy erre valamilyen vélt vagy valós sérelem vitte rá őket, ráadásul ketten együtt követték el egy személy sérelmére. A felperes eredetileg valóban úgy nyilatkozott, hogy 1.200.000 forint sérelemdíjat és 800.000 forint kártérítést kér, azonban a későbbiekben ezt a nyilatkozatát pontosította, és a 2.000.000 forintot egyértelműen sérelemdíjként jelölte meg. Az alperesek kifogásával ellentétben a felperes családtagjait ért sérelmet a Pp. 2:52. § (3) bekezdésének megfelelően figyelembe lehet venni. A jogszabályhely a jogsértés felperesre és környezetére gyakorolt hatását teszi a bíróság által mérlegelhetővé. Értelemszerűen a más személy által esetlegesen elszenvedett személyiségi jogi jogsértés következményét nem lehet a felperes javára figyelembe venni, azt azonban igen, hogy az ő sérülése és az ellene elkövetett erőszakos cselekmény a családját, különösen az eredményt közvetlenül tapasztaló testvérét is nyilvánvalóan megviselte, akiknek a traumája visszahat a felperesre is. Mindezen körülmények mérlegelésével az ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy a felperes által igényelt 2.000.000 forint sérelemdíj nem tekinthető eltúlzottnak, így azt megítélte.

[26] A felperes a kamatkövetelését a keresetlevél és a fellebbezés petitum részében nem jelölte meg pontosan, miután a kezdő időpont egyik helyen sem szerepel. Azonban az 5. sorszámú irat 6. oldalának [IV.8] bekezdésében ezt egyértelműen leírta, így a kamatkövetelés határozottá vált, ezáltal a Ptk. 6:48. § (1) bekezdésére és 6:532. §-ára figyelemmel azt az ítéltábla a kérelemmel egyezően megítélte.

[27] A felperes fellebbezése részben vezetett eredményre, a két, valódi halmazatban álló, azaz a jogsértés megállapítása és a sérelemdíj megítélése iránti keresetéből az egyik tekintetben pernyertes, a másik tekintetben pervesztes lett. Ezért az ítéltábla a felek perköltségét és illetékfizetési kötelezettséget a Pp. 83. § (2) bekezdésére figyelemmel rendezte. A felperes az elsőfokú eljárásban jogi képviselő nélkül járt el, azaz költsége nem merült fel. A másodfokú eljárásban azonban már jogi képviselő képviselte, akinek az ügyvédi munkadíját megbízási szerződés alapján kérte megállapítani. Az alpereseket mindkét fokon ugyanaz a jogi képviselő képviselte, aki a képviseleti költségét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése szerint kérte. Ezeket mérlegelve az ítéltábla úgy döntött, hogy mindegyik fél maga viseli a költségeit. Az elsőfokú és a másodfokú eljárás meg nem fizetett illetékét is 50-50%-os mértékben osztotta meg a felperes és az alperesek között a Pp. 102. § (1) bekezdésének és 83. § (2) bekezdésének megfelelően.

[28] Az ítéltábla tájékoztatja a felperest, valamint I. és II. rendű alpereseket, hogy az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 78. § (4) bekezdése szerint az illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2023. június 27.

Dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

Dr. Szabó Csilla s. k.
k.

előadó bíró

Dr. Szentpáli Judit s.

bíró